

■ Η Θεοτόκος θεολογεί και κατηχεί

Τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας*

«Αὐτὸ τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Ποιητὴς τῆς οἰκουμένης»

Ζοῦσε στὴν χώρα τῶν Αλαμανῶν** ἕνας Ἱερέας πολὺ ἐνάρετος, ὁ Πελάγιος, ποὺ ἔτρεφε ξεχωριστὴ εὐλάβεια στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ὁ διάβολος ὅμως φθόνησε καὶ τοῦ ἔσπειρε λογισμό ἀπιστίας γιὰ τὴν θεία Κοινωνία. «Πῶς εἶναι δυνατὸν», σκεφτόταν, «νὰ γίνονται τὸ ψωμὶ Σῶμα καὶ τὸ κρασί Αἷμα Χριστοῦ!».

Ἀπ' τοὺς λογισμοὺς αὐτοὺς ἔπεφτε σὲ μεγάλη θλίψη, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ συμβουλευθεῖ κανέναν ἄνθρωπο. **Γι'** αὐτὸ πρόστρεξε στὴν ἴδια τὴν Παναγία καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν πληροφορήσει σχετικὰ.

* * *

Κάποια ἡμέρα λοιπὸν, ἐνῶ λειτουργοῦσε, ὅταν ἔφτασε στὸ «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου...», ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Δισκάριο ὁ ἅγιος Ἄρτος. **Ἐξερεύνησε** ὁ Πελάγιος τριγύρω, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε.

- **Παναγία μου!** φώναξε τρομαγμένος, γνωρίζω ὅτι γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία καὶ τὴν ἀμφιβολία μου μὲ σιχάθηκε ὁ Χριστὸς κι ἔφυγε ἀπὸ μπροστὰ μου γιὰ νὰ μὴν κοινωνήσω, ὁ ἀνάξιος. **Ἐσὺ** ὅμως παρακάλεσέ Τον νὰ μὲ συγχωρήσει!

Βλέπει τότε μπροστὰ στὴν ἁγία Τράπεζα τὴν ὑπερένδοξη Βασίλισσα μὲ τὸ θεῖο Βρέφος στὴν ἀγκαλιά Της νὰ τοῦ λέει:

- **Αὐτὸ τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Ποιητὴς τῆς οἰκουμένης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ· τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Αὐτὸς πέθανε στὸν Σταυρὸ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ἀναστήθηκε. Αὐτὸς καὶ τώρα κα-**

θημερινά συγκαταβαίνει με θαυμαστό τρόπο στο σχήμα του ψωμιού και του κρασιού, για την πολλή αγάπη Του στους ανθρώπους, και προσφέρεται σ' αυτούς για τον άγιασμό της ψυχής τους. Ψηλάφησέ Τον λοιπόν κι έρεύνησε άφοβα, για να διαπιστώσεις ότι πρόκειται για άληθινή θεωρία, ότι είναι σώμα πραγματικό με σάρκα και αίμα, καθώς Τόν έγέννησα.

Έτσι ακριβώς γίνονται ο άρτος και ο οίνος όταν λειτουργείς. Έπειδή όμως ή ανθρώπινη φύση δεν μπορεί να φάει σάρκα ώμη και να πιει αίμα, γι' αυτό με πάνσοφο τρόπο ο Παντοδύναμος προσφέρεται με τη μορφή του ψωμιού και του κρασιού, ώστε να μπορεί ο καθένας να Τόν μεταλαμβάνει με λαχτάρα και πόθο. Κοινωνήσε λοιπόν κι έσύ με ευλάβεια και πίστη, γιατί όποιος Τόν παίρνει μέσα του άξια, γίνεται μέτοχος της θείας δόξας Του.

* * *

Μ' αυτά τὰ λόγια ή Δέσποινα απέθεσε τὸ Βρέφος στην άγία Τράπεζα, κι άφου Τὸ προσκύνησε ταπεινά, έγινε άφαντη.

Τότε ο Ίερέας πήρε με φόβο και χαρά στα χέρια τὸ θεῖο Βρέφος, τὸ ασπάστηκε ευλαβικά και διαπίστωσε πὸς ἦταν πράγματι ένα ζωντανὸ βρέφος με άληθινή σάρκα. Ὑστερα Τὸ ακούμπησε στην άγία Τράπεζα, έπεσε στην γῆ και προσευχήθηκε με δάκρυα:

«Πιστεύω, Κύριε, και όμολογῶ πὸς Ἐσύ εἶσαι ο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πὸν γεννήθηκες ἀπὸ τὴν ἀειπάρθενο Μαρία. Σ' ευχαριστῶ για τὴν χάρη πὸν αξιώθηκα σήμερα ο ανάξιος, και παρακαλῶ να μὸν συγχωρέσεις τὴν παλιά μου δυσπιστία. Και τώρα αξιώσέ με να Σε κοινωνήσω ὄχι σάν Βρέφος, ἀλλὰ σάν Άρτο».

Άφου προσευχήθηκε έτσι με πίστη, σηκώνεται και βλέπει μπροστὰ του τὸν άγιο Άρτο ὅπως και πριν. Μετέλαβε με ευφροσύνη, και συνέχισε σ' ὄλη του τὴν ζωὴ να ιερουργεῖ τὰ θεῖα Μυστήρια με περισσή ευλάβεια.

□

(*) Θαύματα και Αποκαλύψεις ἀπὸ τὴν Θεῖα Λειτουργία, εκδόσεις Ίεράς Μονῆς Παρακλήτου, σελ. 46-48, Ωρωπὸς Αττικής 1997. • Επιμέλ. ἡμετ.

(**) Οἱ Αλαμανοὶ ἦταν Γερμανικὴ φυλὴ πὸν ἐμφανίστηκε τὸν 2ο αἰ. Οἱ Αλαμανοὶ κατόρθωσαν να συστήσουν τὸ Δουκάτο τῆς Αλαμανίας τὸ 10ο αἰ., πὸν διαλύθηκε ὁμως στὸν 11ο.